

Ο ΠΥΡΠΟΛΗΘΕΙΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας παρέχομεν σήμερον ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἰκόνα λίαν περιεργὸν καὶ ἐνδιαφέρουσαν, παριστάσαν τὰ ἐρείπια τοῦ ἐν τῇ θέσει Μελοῦντος πυρποληθέντος ὑπὸ τῶν ἡμετέρων μεγάλου ὀθωμανικοῦ σταθμοῦ. Ἡ εἰκὼν ἐχράχθη πιστότατα ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφίας τῇ προαγγελίᾳ ἡμῶν ληφθείσης ἐπίτηδες ἀπὸ τῶν συνόρων, ὑπὸ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου ζωγράφου τῆς πόλεως μας, εὐμενῶς ἀναδεχθέντος νὰ παρέχῃ ἡμῖν ἐκάστοτε τὴν πολυτιμὸν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ συνεργασίαν.

Συνήθως οἱ παρὰ τὰ σύνορα σταθμοὶ εἶνε ταπεινοὶ οἰκίσκοι, ἀλλ' ὅ ἐν τῇ θέσει Μελοῦντος ἦτο οἰκιδόμημα σχετικῶς πολὺ μεγαλειότερον ἔχον διαστάσεις μικροῦ στρατώνα. Ἡ πυρπόλησις αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἐγκαινισθέντα ὑπὸ τῶν εὐζώνων εἰς τὰς ἐφετεινὰς συμπλοκάς. Ἡ μάχη ἐξηκολούθει ζωηρὰ ἐκατέρωθεν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι καὶ οἱ ἡμέτεροι καὶ οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ὡχυρωμένοι ἐκάτεροι ἐντὸς τῶν ἰδίων σταθμῶν ἐλάχιστα ἀπεχόντων ἀλλήλων, ὅτε εἰς τῶν ἀτρομήτων εὐζώνων μας ἐξελλθὼν, ἐπλησίασεν ἔρπων εἰς τὸν ἐχθρικὸν σταθμὸν εἰς φονικὴν ἐκτιθέμενος πῦρ καὶ ἀψήρων τοὺς ἐχθροὺς οὔτινες μὴ δυνάμενοι νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ ὄντος λίαν πλησίον, προσεπάθουν νὰ τὸν λογχίσωσιν, ἀνῆψε φουστανέλλαν ἐμβεβαπτισμένην εἰς πετρέλαιον καὶ τὴν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ σταθμοῦ. Σημειώτεον ὅτι πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν κατὰ τὰ σύνορα σταθμῶν ἡ στέγη ἀποτελεῖται ἐκ ξηρῶν χόρτων· τὸ πῦρ μετεδόθη ἐν τῷ ἄμα εἰς τὴν εὐφλεκτὴν ὕλην καὶ μετ' ὀλίγον ὁ σταθμὸς ἐγένετο παρὰ πᾶν πῦρ. Οἱ ἐν αὐτῷ ἀπομείναντες ἔγκλειστοὶ ὀθωμανοὶ οἰκτρῶς ἐκάησαν, οἱ πλείστοι δὲ τῶν ἀποπειραθέντων νὰ ἐξελλθῶσιν ἔπεσον ὑπὸ τὰς εὐστόχους βολὰς τῶν ἡμετέρων.

Ὁ σταθμὸς μένει εἰσέτι ἀνεπισκεύαστος, τὰ δὲ μαυρισμένα αὐτοῦ ἐρείπια ἐπὶ μακρὸν χρόνον θὰ ὑπενθυμίζωσιν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς μας γείτονας, ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐξεγείρωσι μὲ τὰς μεγαλυχίας των καὶ τὴν αὐθάδειαν των τὴν ὀργὴν τῶν εὐζώνων.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

«**Ημίονοι διαμαρτυρόμενοι**»

Πετοῦμε τὰ κανόνια μας πετοῦμε τὰ σαμάρια
καὶ διαμαρτυρόμεθα, ὡς τίμια μονάρια!
Κανεῖς δὲν εἶναι ἀπὸ μῆς τοῦ Δεληγιάννη γόνος
ὥστε εἰρήνην τὰ ποθῇ καὶ πόλεμον συγχρότως!
Θὰ πῆς, διπλῇ ἐπλάσθηκε τῶν μοναριῶν ἡ φύσις...
Μωρὲ κουθέρα ἀνδρὸς δὲν θὲς τὰ μῆς ἀφήσης;

«**Σφακτηρία καὶ Μυκάλῃ**»

Ὅταν δὲ τὸ Θεωράκη ἔπιασε πολέμον ὅλην
ἔφερε τὴ Σφακτηρία, ἔφερε καὶ τὴ Μυκάλῃ.
Τώρα ὅμως ποῦ στὸ σπῖτι μέρα νύχτα ἡσυχάζει
προσπαθεῖν νὰ τὰ ξεκάμουν, μὰ κανεῖς δὲν τ' ἀγοράζει!
καὶ τὰ δυὸ βαπόρια στέκουν εἰς τὴν μέση τοῦ γιαιλοῦ
καὶ χρωστᾷ τὴ Σφακτηρία καὶ χρωστᾷ τὴ Μυκάλῃ.

Τὸ χέρι

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ. Οἱ θεαταὶ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται καθ' ἑκάστην, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ θιάσου Μενάνδρου, σὺν αὐτοῖς δὲ αὐξάνει καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι ταχέως θὰ καταστῇ ἀπαραίτητος ἀνάγκη καὶ τὸ θέατρον καὶ μάλιστα τὸ ἑλληνικόν. Μέχρι τῆς ὥρας ἡ ἐκλογὴ τῶν δραμάτων ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς καὶ ἐπικινετή. Οἱ *Πειραταί*, οἱ *Φηγάδες*, οἱ *Στρογκῶφ* καὶ αἱ λοιπαὶ ληστοσυμμορίαι δὲν ἐνεφανίσθησαν ἀκόμη ἐπὶ τῆς σκηνῆς. — Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τούτῳ τοῖς κ. Ταβουλάρη διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς των — ἐπεφάνησαν δὲ ἀπεναντίας τινὰ τῶν ἄλλων γνωστῶν καὶ ὑποφερτῶν δραμάτων, καὶ ὁ ἀθάνατος Μολιέρους μὲ τὸν *Ἀμφιτρυῶνα* καὶ τὸν *Ταρτοφόν* του, διὰ τοὺς ὁποίους ἀκόμη γελᾷ ὁ κόσμος καὶ ἐπεφάνη μετὰ δεκάτῃ ἐξορίαν *Ἄδικον* καὶ ἐπιζήμιον ἢ *Αἰμιλία Γαλόγη* τοῦ Λέσιγγ. Ἔργον ἐξόχως κλασικόν. Εἶθε διὰ τειούτων φαρμάκων νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐκπεσοῦσα φιλοκαλία τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸς τοῦτο οἱ νοήμονες πρέπει νὰ παρὰσχῶσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τὰς ἀξιοπρίνους προσπάθειάς τοῦ θιάσου Μενάνδρου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ. Φλοῦτος κυμάτων, αὔρα θαλασσίαι, ἡ ἀναφάρετος εὐωδία τοῦ πολυθρυλήτου βιωμαχανικοῦ καταστήματος Κοτσώνη, ὀλίγοι ἄνθρωποι τρώγοντες κακὰ καὶ πληρώνοντες ἀκριβὰ καὶ προσδολαί διαλείποντες ἡλεκτρικὸν φῶτος. Θέατρον τίποτε. Ὁ ὑπὸ τοῦ προχείρου ἰταλικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου ἀναδιδασθείς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐτοιμοθάνατος *Δὸν Πασγάλης* ἀπεβίωσεν ἐκ μαρκαμοῦ. Ἀπόπειράι τινες γαλθανισμοῦ τοῦ ἰδίου ἐγένοντο καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΑΙΣΙΑ. Πυροβολισμοὶ φρικτοί. Τί συμβαίνει; Πολιορκεῖται ὅρα γὰρ τὸ ἐκεῖ πλησίον Μέτζ; συνεπλάκησαν ἀληθῶς οἱ καθ' ἐσπέραν μαχόμενοι Ἕλληνες καὶ Τούρκοι;

Ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου εἰς τὸ προσεχές.

Γ' Γ. Οἴμοι! ἀνεφανήσαν πάλιν ἀπόψε οἱ *Πειραταί*. ὦ Θεέ!... ὦ στόλε τοῦ ἀποκλεισμοῦ διατί νὰ διαλυθῇς;

Ὁ υἱὸς τοῦ γυναικός

ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΙΑΛΡΕΤΟΥ. Ἀγορεύσεις καὶ ἄρθρα κατὰ τοῦ εἰρηνοπολέμου. Τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦτο εἶνε μνημεῖον καὶ αὐτὸ ἱστορικῆς ἐποχῆς. Περιλαμβάνει ὅσα ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἰαρχίας Βόλου ἐδημασίευσεν ἐν τῷ τύπῳ καὶ εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς, περὶ τοῦ ἔθνικοῦ ζητήματος, ἀπ' ἀρχῆς ὥς τέλος τῆς κρίσεως, ἐπιτάσσονται δ' ἐν αὐτῷ βραχυταῖς τινες σκέψεις ἀντὶ ἐπιλόγου. Εἶνε λόγοι χρησταὶ καὶ μετὰ φιλοπατρίαν, οὔτινες ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐκαρποφόρησαν ταφέντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ μέγα χάσμα οὗ ἐτάφησαν ὅλοι οἱ ἀμέτρητοι λόγοι καλοὶ καὶ κακοί, ὅσοι ἐρρέθησαν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην. Εἶθε νὰ κυλισθῇ λίθος βαρὺς ἐπὶ τοῦ χάσματος καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ διὰ παντός ταθιμμένοι, ὅπως ὅταν ἐπιστῇ πάλιν ἡ στιγμή μὴ ἐξελλθῶσι καὶ ταράξωσι πάλιν τὰ ἔργα.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ. Ἐξεδόθη ἄρτι καὶ εἶνε χρησιμώτατος εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ

βιβλιοπωλάς, μαρτυρεῖ δὲ τὴν ἐντέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τὸν πλοῦτον τῶν παντοῦ ἐίδους βιβλίων ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν καταστημάτων Α. Κωνσταντινίδου, ἐφαρμιλλων πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ τοιαῦτα καταστήματα καὶ τιμώντων τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ. Περιοδικόν, φυλλάδιον Ε' καὶ ΣΤ'. Τὸ ἀφιελιμώτατον τοῦτο ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει διὰφόρους ἐμδριβεῖς δικηγόρους, ὧν ἀξιολογητάτης εἶνε ἡ τοῦ πολυμαθοῦς δικηγόρου κ. Γω. Α. Τυπάλδου περὶ τῶν Νόμων τῶν Πορτυζίων (δηλαδὴ τῶν κατοίκων τῆς ἐν Κρήτῃ Πόρτυς καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως). Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐδημοσιεύθη καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ Δίκαιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος ἡ κατὰ τῆς βίας τῶν Δυνάμεων διαμαρτυρία τῆς ἐπιτροπείας τοῦ συλλόγου, ἣς δυστυχῶς δὲν ἴσχυσε ν' ἀποτρίψῃ ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς των τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς πρὸς διάφευσιν τοῦ βήτοῦ: *Codant arma togas!*

ΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑΡΩΘΡΟΝ.—Μυθιστόρημα πρωτότυπον ὑπὸ Κ. Σ. Πέριελι εἶνε μὲν πρωτότυπον, ἀλλ' οἱ ἥρωες του καλοῦνται Δελαρματιέ, Δ' Ὑλερό, Ραούλ, κλπ., ἡ δὲ ὑπόθεσις του καὶ αἱ σκηναὶ του ὁμοιάζουν μετὰ τὰς σκηνὰς ὧλων τῶν γαλλικῶν ἔργων ὅσα ἀπὸ καταβολῆς τοῦ γαλλικοῦ μυθιστορήματος μέχρι σήμερον ἐξακολουθοῦσι νὰ πληρῶσι τὰς ἐπιφυλλίδας πατρῶν τῶν ἡμερησίων. Λυπηρόν ὅτι τόση φιλοπονία δὲν κατηναλώθη εἰς ἄλλο ἔργον μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον.

Ἰδοὺ καὶ μία περιεκτὴ ἀξιολογίσις:

• Φωναὶ ἐκ τῶν θεωρίων καὶ τῆς πλατείας:

• — Ὁ συγγραφεὺς! ζητεῖται ὁ συγγραφεὺς! εὐ! εὐ!..

Περίεργον φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τὰ γαλλικὰ θεάτρα ἴσχυει ὁ συρμός τοῦ ὑπερέρου τοῦ ἐν Ἀθήναις χειμερινοῦ θεάτρου: Ἑλληνικό!.. κό. κό!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ:

Καὶ τώρα εἰ νὰ γράψωμεν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦ ἀπ' τῇ ζίστει τῇ πολλῇ σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσης;
Ἐπέρασεν καὶ τῆς βουλῆς αἱ τόσαι συζητήσεις,
καὶ τώρα λέν πῶς γίνονται παρτοῦ μεταρρυθμίσεις.

Πλὴν μόλις ἡσυχάσαμεν ἐκ τούτης φασαρίας
καὶ ἀπὸ τὴν συγκάλεισιν ὀκτῶ ἡλικίων,
ἡ «**Ῥα**» μ' ἔνα κήρυγμα μεστὸν φιλοπατρίας
ἐκ νέου πάλιν προσκαλεῖ στὰ ὕπλα τὸν λαόν.

Καὶ πάλιν νέα βάσανα μὲ νέας συνειπίδας,
καὶ πάλιν διατάξεις εἰς τὰς ἰσορροπίας,
καὶ πάλιν πραξικόπημα ὡς πρὶν Βουλγαρικόν,
καὶ τὸ μέγαλον ζήτημα τὸ Ἀνατολικόν.

Ἄλλ' ἔως τότε ἡσυχὰ καθένας ἄς εὐμβάλλῃ,
χωρὶς γὰρ θ,τι γίνεται νὰ δίνη μὲν περτάρια,
κ' ὅταν τῆς νέας κρίσεως ἡ ὥρα πλησιάζῃ,
ὁ Τράκας πάλιν μαχητὴς θὰ ἔβγῃ μὲ εἴη κλάρα.

Σουρ

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Α. Α. Ἀγοστόλιον. ΣΣ: ἀπαντῶμεν ἔδω ἑλλείψει χρόνου. Οἱ ἀριθμοὶ στέλλονται. Ω: πρὸς τὸ αἶλο, δὲν εἶνε δυστυχῶς τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.—*Μοχθηρῶ*. Λίσιςταν (δὲθεν). Ἐπρεπε νὰ ἔχωμεν στρέμματα ὁλόκληρα χώρου διὰ τόσας ἀπαιτήσεις.—*Φουκαρῶ*. Εἶνε μερικὰ καλὰ, εἶνε καὶ πολλὰ ἄλλα κακὰ. Σταχυολογημέν.—*Τ. Ζέκυνθον*. Ἡ ἱκτέλεις δὲν εἶνε ὅσον πρέπει ἐπιτυχί: καὶ τὸ θέμα ἀρετὰ σχολίων ταῦτα μὲ ὅλον τὸ φιλικὸν θάρρος, ἀφ' οὗ ἀφίθη εἰς ἡμᾶς ἡ κρίσις.—*Δε*

καστριάδῃ. Τουρίνον ἡ ὁπουδῆποτε. Καὶ μὲ αὐτόν: . . Grazie dell'aviso!—*Β. Αρ. Καρπενήσιον*. Ἐξαιρετικῶς σὰς κάμνομεν τὴν ἐκκολίαν.—*Τακτικῶ* Ἀναγνώστη. Ἡ φράσις ἐπέθη προδήλως χάριν ἀστεϊσμοῦ. Ω: πρὸς τ' ἄλλα δεχόμεθα λίαν εὐχαρίστως.

Ο ΕΛΛΗΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ

Τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ἑλλήνος μουσουργοῦ Σ. Σαμάρα πληροῦ ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη πάσας τὰς καλλιτεχνικὰς ἡμερησίδας τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων τὰς ἰταλικὰς μετὰ τὴν ἑκτακτον ἐπιτυχίαν τοῦ μελοδράματός του «*Flora Mirabilis*» παρασταθέντος πρὸ τινος διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ θεάτρῳ *Carcano* τῶν Μεδιολάνων. Ὅθεν καλὸν ἐνομίσσαμεν εἰς τοῦ κοινοῦ τὸ ἐνδιαφέρον ἀνταποκρινόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ παρέχοντες ἐνταυτῷ καὶ τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ Σαμάρα καὶ τοῦ ἔργου του.

Ὁ Σπυρίδων Σαμάρας ἄγει ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν γεννηθεὶς ἐν Κερκύρῃ τὸ 1862· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐχηματίσε γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος. Τὴν μουσικὴν ἐσπούδασεν ἐν τῷ Ῥδεῖ τῶν Παρισίων, διδασκαλὸν ἔχων τὸν διάσημον μουσουργὸν Λέοντα Δελίε, τὸν συνθέσαντα τὸ μελοδράμα *Αακρέ*. Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιν ἐτῶν συνέθεσε τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελοδράμα ὑπὸ τὸν τίτλον *Μελίε*, ἔργον ὅπερ πρὶς ἑξῆς παρασταθῆσεται μετὰ τὸν θρίαμβον ἐν ἤρακτο ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ ἀδελφός, τὸ ἄρτι δηλαδὴ παρασταθὲν μελοδράμα «*Flora Mirabilis*». Ποιητὴς τοῦ ἔργου τούτου εἶνε ὁ διακεκριμένος Ἰταλὸς λόγιος Φ. Φοντάνης, ἡ ὅλως δὲ φανταστικὴ αὐτοῦ ὑπόθεσις εἶνε περίπου τοιαύτη. Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται ἐν Σουηδίᾳ εἰς ἐποχὴν μυθολογικὴν. Ἡ ἰδιότροπος Λυδία θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος τοῦ Ὁρέβρου εἶνε ἀναισθητὸς εἰς τὸν ἔρωτα καὶ οὐδὲ ν' ἀγαπᾷ ἐπιθυμῇ, οὐδὲ ν' ἀγαπᾶται, ἐξ ἔρωτος δὲ πρὸς αὐτὴν αὐτοκτονεῖ ὁ νέος Βελφρίδος. Εἰς μάτην καθικετεύει αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς καὶ τῇ προσφέρει τὸν θερμὸν ἔρωτά του ὁ νεαρός πολεμιστὴς Βάλλδος. Ἡ νεανὶς ἐμπαίζουσα αὐτὸν ὑπόσχεται τότε μόνον νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, ὅταν ἤθελε δυνηθῇ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἐπαύριον εἰς ἀνθῶνα χώραν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνος. Τὸ θαῦμα ἐπιτελεῖται τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πατρὸς τοῦ Βελφρίδου, θέλοντος νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Λυδίαν, ὅστις ὅμως τῷ προλέγει ὅτι ἅμα ἡ κόρη τὸν ἀγαπήσῃ ἐκεῖνος θὰ τὴν ἀπαρνηθῇ. Ὁ θαυμασιὸς ἀνθὼν τῷ ὄντι βλασταίνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων — ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ ὀνομασία τοῦ ποιήματος «*Flora Mirabilis*» — ἡ Λυδία ἀγαπᾷ τὸν Βάλλδον καὶ ὁ Βάλλδος τὴν ἀνταγαπᾷ μέχρι ἐσπέρας ὅτε τὴν ἀπαρνεῖται. Ἡ Λυδία παραφρονεῖ. Ἐνδίδει ἐπὶ τέλους εἰς τὰς παρακλήσεις ὁ πατὴρ τοῦ Βελφρίδου, ἡ μαγεία αἴρεται, ὁ μαγικὸς ἀνθὼν ἀναφύεται καὶ ἡ Λυδία ἀνακτᾷ τὸ λογικόν της καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Βάλλδου.

Ἡ «*Flora Mirabilis*» ἀνεβιβάσθη μετ' ἐξαιρετικῆς πολυτελείας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν 4 Μαΐου, ἡ ἐπιτυχία δὲ ὑπῆρξεν ἑκτακτος. Τιοῦτος καὶ τηλικούτος ὑπῆρξεν ὁ ἑκτακτος καὶ ἐξαιρετικὸς θρίαμβος, ὡς τὸν ἀποκαλεῖ ἡ *Καρτερία* τῶν Μεδιολάνων, ὥστε οἱ μὲν ἀοιδοὶ ἀπηύδησαν ἐπαναλαμβάνοντες κατ' αἵτησιν τῶν ἀκροατῶν τρεῖς καὶ τετράκις τὰ ἀρίστα τῶν μελῶν, ἀπηύδησε δὲ καὶ ὁ Σαμάρας παρέρχόμενος ἀκαταπαύστως ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἵνα ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὑπὸ ἀκατασχέτου βεδοκχευμένον ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἀμείωτος ἐφ' ὅσας ἐσπέρας ἐκπνευθήθη, καὶ ὁ νεαρός Ἑλλήν μουσουργὸς ἐγένετο εὐθὺς περιώνυμος. Τὸ εὐ-